

Violenta in Coran si in Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi, fost profesor de teologie la
Universitatea Andrews

INTRODUCERE:

Multi musulmani cunosc foarte putin despre invataturile pe care le cuprinde Coranul, cartea lor sfanta. Unii dintre ei au trait pentru multi ani in tari democratice din vest si au adoptat toleranta religioasa ca pe o valoare umana fundamentala. In consecinta, ei resping in mod deschis folosirea violentei si razboiului pentru promovarea credintei lor si a legii islamice. Incepand cu 11 septembrie ei au spus lumii ca islamul este o religie a pacii, care condamna uciderea oamenilor. Aceasta propaganda reflecta intr-adevar invataturile islamului, sau valorile adoptate de lumea vestica?

Presa si politicienii nostri au acceptat versiunea cosmetizata a islamului. Ni se spune ca musulmanii care comit acte teroriste au rastalmit invataturile Koranului. Suntem asigurati ca nu ne aflam in razboi cu islamul, deoarece in Coran nu exista nimic care sa ingaduie luarea de vietii nevinovate prin folosirea bombelor sinucigase. Si intr-adevar, in America si peste tot in lume sunt musulmani care condamna aceste crime oribile.

In articolul sau "La inceput au fost cartile sfinte", publicat in Newsweek la 11 februarie 2002, Kenneth L. Woodward scria: " De la 11 septembrie, voci curajoase din Orientul Mijlociu au condamnat actele teroriste prin care au fost ucisi civili si i-au considerat pe sinucigasi impotriva invataturilor Coranului "(p 57).

Obiectivul acestei articol este de a determina daca intr-adevar curajoasele voci care condamna folosirea violentei in scopul inaintarii islamului sunt expresia invataturilor Coranului, sau dau glas tolerantei religioase pe care au adoptat-o din Vest. Cu alte cuvinte, vrem sa aflam daca islamul este o religie a pacii, care condamna uciderea oamenilor sau este o religie a razboiului care aproba uciderea acelora care se presupun a fi dusmani ai islamului (necredinciosi).

RELATARI DESPRE VIOLENTA IN BIBLIE

Unii oameni incearca sa justifice recentele acte de terorism apeland la imaginile de violenta din Biblie. Unii argumenteaza ca recentele acte de violenta in numele lui Allah impotriva necredinciosilor ostili islamului nu se deosebesc de violentele vechiului Israel sau cele ale liderilor bisericii medievale. In aceste cazuri, violenta a fost folosita pentru a-i ucide pe cei care erau considerati dusmani ai lui Dumnezeu. Insusi Woodward, in articolul sau aparut in Newsweek apeleaza la istorisirile violente din Biblie, spunand: “ Si Biblia prezinta relatari de violenta comisa in numele Domnului. Dumnezeu prezentat in primele carti ale Bibliei este intr-adevar nemilos in sprijinul pe care il acorda israelitilor, inecandu-i in mare pe dusmanii acestora” (p 53).

Argumentul ca violenta prezentata in Coran nu este diferita de cea pe care o gasim in Biblie este de obicei folosit pentru a disculpa recentele acte de violenta. De exemplu, intr-un alt articol publicat in Newsweek si intitulat “ De ce ne urasc: radacinile urii islamului – ce putem face “, profesorul musulman Freed Zakaria scria: “ Istoricul Paul Johnson argumenta ca islamul este in mod intrinsec o religie intoleranta si violenta. Alti invatati nu sunt de acord, punctand faptul ca islamul condamna masacrarea nevinovatilor si condamna sinuciderile. Nu se va rezolva nimic prin cautarea “adevaratului islam” sau prin mentionari ale Coranului. Acesta este o carte vasta, plina de contradictii si poezie. Aici puteti gasi condamnari ale razboiului si incitari la lupta, minunate expresii de toleranta si imagini aspre impotriva necredinciosilor. Mentionarile lui ne spun adeseori mai multe lucruri despre persoana care a selectat pasajele decat despre islam. Fiecare religie este compatibila cu ce este mai bun si ce este mai rau in fiinta umana. De-a lungul istoriei sale, crestinismul a sprijinit inchizitia si anti-semitismul, dar si drepturile omului si bunastarea sociala.”

Este aceasta o apreciere corecta a invataturilor Coranului si Bibliei? Invataturile Bibliei cu privire la violenta nu se deosebesc de cele ale Coranului? Coranul invata in acelasi timp pacea si razboiul, toleranta si intoleranta? Pentru a afla un raspuns la aceasta intrebare am petrecut un timp considerabil in studiul invataturilor despre folosirea violentei, prezente in Coran si Hadith. Cea din urma este colectia de traditii cu privire la invataturile lui Mahomed, transmise prin surse demne de incredere. Cele noua volume ale lui Al Bukhari sunt considerate ca avand cea mai mare autoritate.

In acest articol voi incerca sa prezint un scurt rezumat a ceea ce eu am aflat despre violenta in Coran, comparativ cu invaturile Bibliei. Acest raport se bazeaza pe studiul celor mai semnificative carti si articole. Exista multa literatura care prezinta violenta in Coran si Biblie. La biblioteca James White a Universitatii Andrews am descoperit o lista cu peste 2000 de publicatii care se ocupa de diferite aspecte ale islamului. Un studiu asupra credintei islamice si practicilor acesteia ar lua luni sau ani pentru a fi terminat. In cele 150 de ore pe care le-am consacrat pregatirii acestei lucrari nu am putut studia decat cateva din cele mai importante studii care cred eu , arunca lumina asupra actelor teroriste cu care ne confruntam astazi. Scopul acestui studiu este sa-i ajute pe toti oamenii iubitori de pace din intreaga lume, inclusiv pe musulmanii care iubesc pacea, sa inteleaga mai bine ce ii motiveaza pe unii musulmani, barbati si femei, sa provoace un rau atat de mare unor oameni nevinovati, chiar si lor insisi, prin detonarea de bombe sinucigase in locuri publice. Cum pot oameni sensibili sa isi transforme propriile trupuri in arme care sa distruga atat de multi oameni nevinovati? Aceasta este intrebarea pe care multi si-o pun astazi. Vom cauta un raspuns prin examinarea invaturilor islamului, pornind de la baza lui primara, Coranul si Hadith (colectia invaturilor lui Mohamed). Dorim sa descoperim daca intr-adevar Coranul invata pe musulmanii devotati sa inainteze cauza lui Allah prin pace si convingere, sau prin razboi violent.

O NOUA PRIVIRE ASUPRA LUI ANTIHRIST

In timpul acestui studiu mi-a staruit in minte o intrebare: “ Interpretarea adventista profetica cu privire la Antihrist referindu-se exclusiv la persoana, lucrarea si pretentiile papalitatii poate fi extinsa pentru a include pe Mohamed si invaturile lui? In definitiv, urmasii lui Mohamed, timp de mii de ani (intre secolele VII –XVII) i-au persecutat si exterminat pe crestini mult mai mult decat papalitatea. Mai mult decat atat, islamul neaga divinitatea, intruparea si crucificarea lui Isus, caracteristici pe care in mod clar Ioan le foloseste in descrierea Antihristului. (1 Ioan 4:1.2). Acesta va fi un posibil articol viitor.

VIOLENTA IN CORAN SI IN BIBLIE

Timpul pe care il traим este unul trist pentru iubitorii de pace din lumea intreaga care se intreaba ce ii motiveaza pe teroristii musulmani sa se arunce in aer in pietele publice in scopul de a ucide cat mai multi oameni nevinovati. Indemnul care sta la baza acestor crime oribile trebuie sa fie foarte puternic. Teama de aceste acte teroriste brutale a schimbat viata noastra pentru totdeauna.

In cautarea unei solutii fata de problema terorismului musulman este important sa intelegem ce-i motiveaza pe acesti oameni sa se angajeze in aceasta auto-distrugere inspaimantatoare. S-a spus de catre multi musulmani moderati si de catre lideri politici ca islamul este o religie a pacii, care nu permite uciderea oamenilor nevinovati. Actele teroriste deplorabile la care am fost martori in ultimele luni se presupune ca sunt condamnate de catre invataturile islamului.

Nu este intentia mea de a judeca islamul ca pe o religie violenta, bazandu-ma pe actele unor teroristi care pretind ca-i urmeaza invataturile. Acelasi lucru poate fi spus si in dreptul crestinismului. Nu putem concluziona ca acesta invata violenta din cauza cruciadelor violente pe care unii dintre crestinii le-au purtat in trecut impotriva musulmanilor, evreilor si asa numitilor "eretici". O asemenea metoda de interpretare este gresita deoarece nu toti cei care pretind ca actioneaza in numele religiei lor sunt neaparat si urmasii invataturilor ei.

Metoda corecta este sa ne intoarcem la sursele islamului si crestinismului si sa vedem ce au ele de spus despre violenta si coexistenta pasnica cu oamenii care practica o alta religie. Acesta este procedeul pe care il vom urma prin examinarea, mai intai, a ceea ce are de spus islamul despre razboi, comparand apoi cu invataturile Bibliei despre acest lucru.

VIOLENTA IN BIBLIE SI CORAN

Aceasta ne conduce la discutarea violentei in Biblie si in Koran. Dezbaterea pe aceasta tema s-a intensificat dupa 11 septembrie. Cei care doresc sa justifice folosirea violentei de catre musulmani se grabesc sa spuna ca nici crestinismul nu

este diferit, deoarece Biblia si istoria crestinismului sunt pline de violenta. Mai devreme l-am citat pe Kenneth Woodward care scria in Newsweek: “ Si Biblia prezinta relatari de violenta comisa in numele Domnului. Dumnezeu prezentat in primele carti ale Bibliei este intr-adevar nemilos in sprijinul pe care il acorda israelitilor, inecandu-i in mare pe dusmanii acestora” (Newsweek, 11 februarie 2002, p 53).

Cum putem raspunde acestui argument popular potrivit caruia violenta din Coran nu este diferita de cea pe care o intalnim in Biblie? Pentru concizie, voi limita raspunsul la trei consideratii majore.

1) Crestinii nu au justificare biblica pentu folosirea violentei in numele lui Hristos.

Nu este nici un dubiu ca si crestinii au folosit violenta, tortura si cruciadele militare pentru a-i distruge pe necredinciosi si eretici, dar aceia care au comis aceste fapte rusinoase au tradat Persoana si invataturile lui Hristos, care a condamnat folosirea violentei in scopul stabilirii imparatiei Sale. El i –a spus lui Petru, cand acesta a taiat urechea unui slujitor: “ Pune-ti sabia la locul ei; caci toti cei ce scot sabia de sabia vor pieri.” (Matei 26:52)

In timp ce Mahomed le porunceste discipolilor sai sa lupte cu paganii, crestinii si iudeii pana cand acestia vor fi ucisi, sau li se vor supune, Hristos invata pe ucenicii Sai sa rabde persecutia si sa se roage pentru prigonitori: “ Ferice va fi de voi cand, din pricina Mea, oamenii va vor ocari, va vor prigoni si vor spune tot felul de lucruri rele si neadevarate impotriva voastra. Bucurati-va si veseliti-va pentru ca rasplata voastra este mare in ceruri; caci tot asa au prigonit pe proorocii care au fost inainte de voi...Dar Eu va spun: iubiti pe vrajmasii vostri, binecuvintati pe cei ce va bleastema, faceti bine celorce va urasc si rugati-va pentru cei ce va prigonesc, ca sa fiti fii ai Tatalui vostru care este in ceruri; caci El face sa rasara soarele sau peste cei rai si peste cei buni si da ploaie peste cei drepti si peste cei nedrepti” (Matei 5:11-12; 44,45)

Musulmanii care folosesc violenta, razboiul si terorismul pentru inaintarea cauzei lui Allah pot sa pretinda in mod legitim ca urmeaza exemplul si invataturile profetului lor, Mahomed. El a fost in acelasi timp lider politic si religios, care a luptat pana cand a supus poporul din Mecca si comunitatile crestine si iudaice care se aflau in Arabia Saudita. El spunea: “ Eu stiu ca paradisul se afla sub umbrele sabiilor” (4:73)

Dar crestinii care au recurs la violenta pentru inaintarea cauzei lui Dumnezeu nu pot apela la invataturile si exemplul lui Hristos. Ei au tradat invataturile Lui. Hristos a ales sa fie crucificat decat sa-i ucida pe dusmanii Sai cu puterea cuvintului Lui. El le-a spus ucenicilor sa intemeieze imparatia lui Dumnezeu nu prin confruntari fizice, ci prin proclamarea pasnica a harului salvator al lui Dumnezeu.

Crestinismul a intors pe dos imperiul roman in timpul primelor trei secole, prin impartasirea puterii harului lui Dumnezeu manifestat in atitudinea iubitoare si iertatoare a crestinilor, care au fost dispusi sa sufere si sa moara pentru credinta lor. In contrast, musulmanii au cucerit o mare parte a lumii romane in timpul primului secol al expansiunii lor (632 – 732), prin uciderea unui mare numar de oameni nevinovati si prin fortarea supravietuitorilor sa adopte credinta lor. Ce diferenta! Hristos a condamnat folosirea violentei pentru promovarea credintei crestine, in timp ce Mahomed a ordonat folosirea sabiei pentru inaintarea cauzei islamului.

2) Exterminarea canaanitilor a fost pedeapsa divina pentru nelegiuirea lor.

Unii apeleaza la pasajele care se gasesc in cartea lui Iosua cu privire la exterminarea diferitelor triburi care traiau in Canaan, pentru a argumenta ca Biblia nu este diferita de Coran, in sanctionarea “ razboiului sfant ” pentru promovarea adevaratei inchinari la Dumnezeu. Daca aceasta afirmatie ar fi corecta, atunci invataturile Bibliei despre folosirea violentei ar fi similare acelor din Coran.

Problema acestei afirmatii este lipsa recunoasterii faptului ca exterminarea diferitelor triburi din Canaan a fost pedeapsa divina pentru nelegiuirea lor si nu o metoda de a-I converti la religia Israelului. Oamenii morti nu-si pot schimba religia. Asa cum Sodoma si Gomora au fost distruse pentru ca nelegiuirea lor ajunsese la limitele indurarii lui Dumnezeu, tot asa si triburile canaanite au fost exterminate din cauza pacatoseniei lor.

Cu cateva sute de ani inainte de invazia din Canaan, Dumnezeu i-a spus lui Avraam ca descendentii sai vor locui intr-un pamant strain pentru “patru sute de ani” (Gen 15:13), inainte de a se stabili in tara Canaanului. Motivul oferit pentru aceasta perioada de asteptare este clar declarat : “ Caci nelegiuirea amoritilor nu si-a atins inca varful ” (Gen 15:16). Cu alte cuvinte, Dumnezeu a fost dispus sa astepte cateva generatii inainte de a distruge triburile din Canaan, deoarece nelegiuirea lor nu atinsese inca limitele milei lui Dumnezeu.

Mai tarziu, Dumnezeu a avertizat natiunea lui Israel sa aiba grija sa nu repete pacatele canaanitilor, altfel vor suferi o pedeapsa similara. Avertizarea a fost zadarnica. Dumnezeu a folosit pe asirieni si babilonieni ca instrument al dreptatii Sale, pentru a pedepsi poporul Israel pentru pacatele lui, in acelasi mod in care El a folosit Israelul ca instrument al dreptatii sale pentru a curata pamantul Cannanului de pacatul lui.

Exista o diferenta completa intre distrugerea canaanitilor si evenimentele din istoria primara a islamului. Principalul motiv in relatarea biblica este acela al sfinteniei lui Dumnezeu manifestata prin pedepsirea pacatosilor nepocaiti. Aceasta tema lipseste in relatarile despre raidurile si razboaiele lui Mahomed. In schimb, motivatia principala pe care o gasim in relatarile razboaielor lui Mahomed este intinderea guvernarii islamului prin distrugerea si jefuirea dusmanilor.

3) Biblia nu permite folosirea razboiului pentru promovarea inchinarii la adevaratul Dumnezeu

Un alt punct important pe care sa-l luam in considerare este ca Vechiul sau Noul Testament nu poruncesc nicaieri poporului lui Dumnezeu sa atace natiunile pagane pentru a se apara, sau ca mod de a favoriza adevarata inchinare la Dumnezeu. In Biblie, proclamarea salvarii are loc totdeauna prin marturisire si convingere.

Dumnezeu a asezat Israelul in tara Canaanului datorita localizarii ei strategice in centrul lumii antice. Israelitii trebuia sa fie vitrina lui Dumnezeu pentru lumea antica , in mod deosebit pentru negustorii si armatele care strabateau Palestina. Acest asa numit “drum al regilor” era o ruta obligatorie pentru cei care calatoreau din sud spre nord si din nord spre sud in Orientul Mijlociu. Dumnezeu a dorit sa-si aseze poporul in centrul lumii antice pentru ca ei sa fie o lumina a neamurilor. “ Vei fi pentru Domnul un popor sfant, cum ti-a jurat El, daca vei pazi poruncile Domnului, Dumnezeului tau si vei umbla pe caile Lui .Toate popoarele vor vedea ca tu porti numele Domnului si se vor teme de tine.” (Deut 28: 9-10)

Israelitii au fost chemati sa promoveze adevarata inchinare la Dumnezeu, nu prin cucerirea natiunilor prin razboaie asa cum se porunceste in Coran, ci prin a deveni o lumina care sa lumineze lumea. “ Scoala-te, lumineaza-te! Caci lumina ta vine si slava Domnului rasare peste tine ...Neamuri vor umbla in lumina ta si imparati in stralucirea razelor tale ” (Isaia 60:1). Nu era nevoie ca israelitii sa-si promoveze credinta prin sabie, deoarece Dumnezeu promisese sa lupte pentru ei si sa aduca natiunile la usa lor pentru a invata sa se inchine cu adevarat lui Dumnezeu (Zaharia 8:20-22)

Anticiparea vechi-testamentara a proclamarii salvarii pentru toate natiunile, devine in Noul Testament, marea insarcinare a lui Hristos, data urmasilor Sai: “ Mergeti si faceti ucenici din toate neamurile” (Matei 28;19). Aceasta mare insarcinare va fi implinita nu prin folosirea sabiei, ci prin “ a-i invata pe oameni sa pazeasca tot ce v-am poruncit ” (Matei 28:20)

INVATATURA ISLAMICA DESPRE JIHAD SAU DESPRE LUPTA PENTRU CAUZA LUI ALLAH

Unii invatati considera inutila incercarea de a defini invataturile Coranului si ale lui Mohamed (Hadith), cu privire la folosirea razboiului pentru inaintarea cauzei lui Allah. Iata motivul oferit de catre invatati musulmani ca Fareed Zakaria in articolul citat mai devreme: “ Coranul este o carte vasta, plina de poezie si contradictii (asemanatoare cu Biblia). In el puteti gasi condamnari ale razboiului si incitari la lupta, minunate expresii de toleranta si imagini aspre impotriva necredinciosilor.”

Este cu adevarat Coranul o carte contradictorie care cu o mana condamna razboiul, iar cu cealalta il comanda? Raspunsul este “Nu !”. Vom arata mai departe ca aceste contradictii din Coran sunt rezolvate prin recunoasterea invataturilor progresive ale lui Mohamed, care trec de la pace la razboi in timpul vietii si experientei sale.

La inceputul misiunii sale, Mohamed le-a cerut urmasilor sa intampine opozitia cu rabdare si persuasiune. Invatatii se refera la aceste texte ca fiind “ versete ale iertarii si indurarii “. De exemplu, Coranul spune: “ Invita-i pe toti pe calea Domnului cu intelepciune si prin indemnare minunata; cearta-te cu ei in modul cel mai bun si mai frumos; pentru ca Domnul stie cel mai bine cine s-a abatut de la caile Lui si cine va primi calauzire (16: 126).” “ Niciodata binele si raul nu vor fi deopotriva. Indepartati raul cu ce este bine (41;34).”

Totusi, dupa ce si-a consolidat puterea, Mohamed a ordonat in mod clar folosirea luptei ofensive impotriva necredinciosilor. Invatatii se refera la aceste texte ca fiind “ versete ale sabiei ”. Iata aici doua exemple: “ Razboiul va este oranduit si voua nu va place. Dar poate ca urati tocmai ceva bun pentru voi si iubiti ceva ce este rau pentru voi. Dar Dumnezeu stie si nu voi. “ (2:212, 213) . “Dar,

cand lunile sfinte au trecut, atunci luptati si omorati paganii oriunde-i veti intalni, apucati-i, impresurati-i si panditi-i in toate modurile; daca se pocaiesc, se vor ruga in mod regulat si vor face acte de caritate regulate, atunci deschideti drumul pentru ei; caci Dumnezeu este iertator si milostiv” (9:5).

SOLUTIA CONTRADICTIEI

Oameni ca Fareed Zakaria, citat mai devreme, considera ca aceste contradictii intre texte care apara toleranta si cele care cheama la razboi, pur si simplu reflecta natura contradictorie a Coranului, care este “ o carte vasta, plina de poezie si contradictii (ca si Biblia)”.

Aceasta explicatie simplista este respinsa de catre invatatii islamici, care au examinat indeaproape aceasta problema. Ei au concluzionat ca declaratiile contradictorii reflecta “revelatia progresiva” care a fost croita pentru a se potrivi cu circumstantele lui Mohamed.

In cartea sa “ Jihad: Originea razboiului sfant in islam,” publicata de catre editura Universitatii Oxford in 1999, Reuven Firestone scria: “ Eruditii musulmani au venit cu concluzia ca versetele privitoare la razboi au fost revelate in relatie directa cu nevoile istorice ale lui Mahomed in tipul misiunii sale profetice. La inceputul carierei sale profetice in Mecca, cand era slab si avea doar cativa urmasi, revelatia divina a incurajat evitarea unui conflict fizic”.

“Dupa intense persecutii care au determinat pe Mohamed si pe urmasii sai sa emigreze la Medina, ei au fost lasati sa se angajeze intr-un razboi de aparare. Cum comunitatea musulmana a crescut in putere, mai tarziu revelatiile au largit conditiile in care se putea porni un razboi, pana cand s-a considerat ca razboiul impotriva ne-musulmanilor poate fi pornit in orice timp, fara vreun pretext si in orice loc”. (p 50)

In lucrarea sa de 26 de pagini, “ Jihadul: invataturile islamului de la sursele lui primare, Coranul si Hadith”, Richard Bailey schiteaza evolutia invataturilor Coranului de la toleranta la razboi prin patru etape. Pentru scopul pe care il urmareste aceasta lucrare voi mentiona fiecare dintre aceste etape, dand doar

cateva versete exemplificatoare din Coran. Lucrarea completa poate fi citita de toti cei care sunt interesati de aceasta documentare.

Unii cititori pot gasi aceasta scurta analiza a evolutiei invataturilor lui Mahomed cu privire la violenta mai degraba plictisitoare. Va rog nu renuntati! Daca renuntati veti pierde cea de-a doua a parte a acestui studiu, in care voi compara Biblia cu Coranul si voi oferi un raspuns crestin fata de problema terorismului. Vetii descoperi ca timpul pe care l-ati acordat citirii acestui material a fost petrecut cu folos.

Am incercat sa simplific subiectul, dar citirea versetelor Coranului ia mult timp deoarece structura frazelor este arhaica. Dar este important sa faci un efort pentru a intelege dezvoltarea invataturilor lui Mahomed cu privire la razboi, deoarece acest lucru ne ajuta sa intelegem de ce musulmanii au folosit in trecut - si o fac inca si astazi - conflictele armate pentru inaintarea cauzei lui Allah in lume. Referintele din Koran vor fi date sub forma SURA (= capitol), urmat de numarul versetului

ETAPA I: FARA REPRESALII

Cand Mohamed a inceput sa predice Islamul in 610 d. Hr. in Mecca, urmasii sai din tribul Koreish au inceput sa devina ostili fata de el din cauza condamnarii pe care el o aducea idolatriei lor. Capitolele Coranului, reiesite din perioada de 13 ani in care Mahomed a continuat sa traiasca la Mecca, nu contin instructiuni cu privire la lupta, in ciuda severei persecutii pe care a suferit-o acest mic grup de urmasi. De ce? Pentru simplul fapt ca acesti discipoli nu aveau nici o sansa sa invinga intr-un razboi. Asadar era mai intelept sa adopte o strategie inteleapta de supravietuire, care sa evite confruntarea violenta. Cateva versete ne vor ajuta sa ilustram aceasta invatatura.

In Sura 73:10-11, Mahomed le cere discipolilor sai sa fie rabdatori fata de cei care neaga adevarul: “ Ai rabdare fata de ceea ce spun si lasa-i cu demnitate. Si lasa-ma pe mine (singur sa ma ocup de) cei care au lucrurile bune ale vietii si care totusi leapada adevarul si sa intarzii putin cu ei ”.

In Sura 52: 45,47,48 profetul sfatuieste sa-i lase pe necredinciosi singuri sa astepte cu rabdare ca Domnul sa-i pedepseasca: “asa ca lasati-i pana cand vor

intalni ziua lor si vor lesina (de frica)... Si pentru cei nelegiuiti mai este inca o pedeapsa afara de aceasta... Si asteapta cu rabdare judecata Domnului tau, caci tu esti in ochii Nostri ”.

ETAPA A II-A: ESTE PERMIS RAZBOIUL DE APARARE

La 15 iulie 622, opozitia crescuta i-a fortat pe Mahomed si discipolii sai sa mearga de la Mecca la Medina, o distanta de 250 de mile spre nord. Aceasta este o data importanta cunoscuta sub numele de Hegira, deoarece marcheaza inceputul calendarului musulman. In Medina, Mahomed a fost recunoscut ca profet si a fost capabil sa-si consolideze puterea. Discipolii lui au inceput sa jefuiasca caravanele din Mecca ce treceau prin Medina. Aceasta practica a dus la cateva lupte intre tribul Koreish si discipolii lui Mahomed.

Mahomed a castigat prima victorie in batalia de la Badr in anul 624 cu o armata formata din 305 oameni, cei mai multi fiind cetateni ai Medinei, lupta fiind dusa impotriva unei armate koreish de doua ori mai numeroasa. El a cucerit cateva triburi iudaice si crestine, a ordonat si a supravegheat personal masacrarea a 600 de evrei intr-o singura zi. Acesta a fost timpul cand Mahomed i-a instruit pe discipolii sai sa se apere prin lupte si crime.

Un exemplu despre aceasta invatatura se gaseste in Sura 22: 39- 41, unde este data permisiunea pentru angajarea in lupte de aparare: “ Celor care se afla in razboi le este data permisiunea (de a lupta), deoarece li s-a facut nedreptate si intr-adevar, Dumnezeu este mai puternic....” Din nou, in Sura 22:58 sunt promise recompense pentru cei care mor in Jihad: “Acelora care isi parasesc casele pentru cauza lui Dumnezeu si mor pentru aceasta, El le va da intr-adevar buna ingrijire.” Promisiunea paradisiului pentru aceia care mor luptand pentru Allah a inspirat de-a lungul secolelor nenumarati musulmani sa devina martiri pentru credinta lor. Aceasta este si promisiunea care-i inspira astazi pe tinerii si femeile musulmane sa devina bombe sinucigase pentru cauza lui Allah.

ETAPA A III-A: LUPTA PENTRU APARARE ESTE ORDONATA

La cateva luni dupa obtinerea permisiunii de a lupta pentru auto-aparare, Mahomed isi invata discipolii ca razboiul este o obligatie religioasa. La inceput inamicii au fost inchinatorii la idoli din triburile koreish din Mecca, dar mai tarziu au fost evreii si crestinii care nu l-au acceptat pe Mahomed ca profet.

Aceasta invatatura o gasim in multe versete ale Coranului. Richard Bailey a gasit 32 de pasaje asupra carora a facut comentarii valoroase. Pentru concizie ne vom referi doar la patru dintre ele. In Sura 2:186, se da comanda de a lupta pana cand persecutia va inceta si islamul va fi intarit: “Luptati pentru cauza lui Dumnezeu cu aceia care vor sa se lupte cu voi , dar nu calcati limitele. Pentru ca Dumnezeu nu-i iubeste pe cei care fac faradelege. Omorati-i oriunde ii veti prinde si goniti-i de acolo; pentru ca oprimarea este mai rea decat lupta.”

In Sura 2:213 musulmanilor li se ordona sa lupte pentru cauza lui Allah chiar daca nu sunt de acord cu acest lucru , deoarece Allah stie ce este mai bine pentru ei. : “ Razboiul va este oranduit si voua nu va place. Dar poate ca urati tocmai ceva bun pentru voi si iubiti ceva ce este rau pentru voi. Dar Dumnezeu stie si nu voi.” Declaratii ca acestea fac deosebit de clar faptul ca pentru un musulman devotat care urmeaza invataturile Coranului, lupta pentru inaintarea cauzei islamului este o obligatie divina care cu greu poate fi ignorata.

In Sura 8:12:13 musulmanii sunt instruiti sa taie degetele si gatul acelora care se opun lui Dumnezeu si sa nu intoarca niciodata spatele necredinciosilor: “ Amintiti-va ca Dumnezeu a inspirat ingerii (si le-a dat mesajul): < Eu sunt cu voi! Dati putere celor ce cred. Eu voi arunca teroarea in inimile necredinciosilor. Taiati-le gaturile si toate varfurile degetelor ! Aceasta pentru ca s-au luptat cu Dumnezeu si cu trimisul Sau. In orice lupta impotriva lui Dumnezeu si trimisului Sau, Dumnezeu este categoric in pedeapsa. O, voi care credeti ! Daca intalniti necredinciosi gata de lupta, nu le intoarcati niciodata spatele. Daca cineva le intoarce spatele intr-o astfel de zi – exceptand cazul in care este o strategie de razboi sau retragerea la trupa (la propria trupa), atrage asupra lui mania lui Dumnezeu si locuinta lui va fi iadul. Rau este drumul incolo. Nu voi i-ati ucis, ci Dumnezeu.”

Instructiunile sunt clare. In lupta, nu mai trebuie sa stai pe ganduri. Soldatii musulmani trebuie sa-si duca misiunea la capat prin taierea degetelor si capului

dusmanilor lor. Scopul acestor amputari este de a face victimele incapabile sa mai lupte vreodata.

Sura 61:4, 11-13 invata ca Dumnezeu iubeste pe cei care lupta cu hotarare pentru cauza Sa.

El le va da victoria, iertarea de pacate si intrarea in placerile paradisiului. “Cu adevarat Dumnezeu iubeste pe aceia care lupta pentru cauza Lui in linie de lupta, ca si cand ar fi o zidire bine intarita, ...credeti in El si in trimisul Lui si luptati-va pentru cauza lui Dumnezeu cu averile voastre si cu propria persoana. Aceasta este spre binele vostru! El va va ierta pacatele si va va primi in gradini (paradisi) patrunse cu rauri care curg si cu minunate locuinte. Acesta este intr-adevar suprema realizare. Si altele (favoruri va va oferi), pe care le iubiti – ajutor de la Dumnezeu si biruinta apropiata. Deci duceti vesti bune credinciosilor. ”

Una dintre beneficiile luptei pentru cauza islamului este permisiunea de a captura femeii drept concubine, pe langa cele cateva sotii legitime. Sura 33:55 spune: “ O, profetule! Noi iti incuviintam tie sotii tale, carora le-ai dat zestre si acelea pe care le stapaneste dreapta ta, pe care ti le-a dat ca prada de razboi Dumnezeu ...” Ideea ca Dumnezeu ar putea da femeii capturate drept concubine credinciosilor musulmani care lupta pentru cauza Lui, nu pare sa reflecte standarde morale pentru credinta islamica. Poligamia si concubinajul servil au distrus demnitatea femeii si frumusetea caminului. In aceste domenii superioritatea crestinismului este evidenta.

Prin invatatura conform careia cei care mor luptand pentru cauza lui Allah vor avea pacatele iertate si vor fi primiti in placerile paradisiului, Coranul i-a inspirat pe musulmani de-a lungul secolelor sa lupte pana la moarte pentru cauza lui Allah. Astazi inca-i inspira pe tinerii palestinieni sa devina bombe sinucigase. Pentru ei, “moartea de martir” este cea mai sigura si rapida cale de a ajunge la o viata mai buna de prosperitate, confort si placeri ale paradisiului. “ Bombele sinucigase ” se considera purtatori ai invataturilor Coranului, in timp ce servesc societatea lor si castiga intrarea in paradisi.

Sura 55:52-58 descrie paradisiul ca pe un loc in care “ vor fi fructe de tot soiul, cate doua... Ei vor sta culcati pe covoare captusite cu brocart. Fructele gradinii se vor afla langa ei...Sunt copile cu ochi neprihaniti pe care inainte nu le-a atins nici om nici Jinn (duh)...ca si cand ar fi rubine si margean”.

Elementele senzuale polueaza chiar si viziunea islamului despre paradisi. Credinciosilor le sunt promise nu doar gradini in florite, hrana din abundenta si

fantani proaspete, ci si minunate fecioare. Saptezeci si doua de fecioare minunate vor fi create pentru bucuria celui mai mic dintre credinciosi. Un moment de placere va fi prelungit pentru o mie de ani. Acest paradis orientat spre placere difera radical de viziunea biblica care prezinta aceasta planeta restaurata la perfectiunea ei originara, locuita de mantuitii care vor fi angajati in activitati productive si vor aduce inchinare lui Dumnezeu.

ETAPA A IV-A: RAZBOIUL OFENSIV ESTE COMANDAT IMPOTRIVA PAGANILOR, IUDEILOR SI CRESTINILOR

Etapa finala a invataturilor lui Mahomed despre razboi s-a dezvoltat dupa ce acesta a cucerit Mecca in anul 630. Cei mai multi dintre paganii care locuiau in Mecca au devenit musulmani. In acest timp Mahomed a devenit capabil sa preia controlul orasului si sa curete Ka`aba (templul sacru) de cei 360 de idoli care se aflau aici.

In acest moment a devenit clar pentru Mahomed ca iudeii si crestinii nu il vor accepta ca profet, asa ca ei au devenit parte a listei de dusmani care trebuia cuceriti. Asadar razboiul nu a fost pentru multa vreme unul de aparare, ci un Jihad agresiv impotriva tuturor necredinciosilor. Aceasta este invatatura finala a Coranului care este inca in vigoare astazi si a inspirat recentele acte de terorism.

Exista cateva texte care ordona razboiul ofensiv impotriva paganilor, iudeilor si crestinilor. Printre acestea, Sura 9: 5 iese in evidenta prin porunca sa explicita de ucidere a necredinciosilor. "Dar, cand lunile sfinte au trecut, atunci luptati si omorati paganii oriunde-i veti intalni, apucati-i, impresurati-i si panditi-i in toate modurile; daca se pocaiesc, se vor ruga in mod regulat si vor face acte de caritate regulate, atunci deschideti drumul pentru ei; caci Dumnezeu este iertator si milostiv" Cea mai buna cale a oamenilor de a-si salva viata a fost sa renunte la religia lor si sa adopte religia islamului. In unele cazuri, populatia cucerita a putut sa-si salveze viata platind un greu tribut si devenind supusi conducerii musulmane.

In acelasi capitol, Sura 9:29-31, musulmanilor li se porunceste sa lupte impotriva iudeilor si crestinilor pana cand acestia se vor supune. Aceia care se vor preda conducerii musulmane vor plati un greu tribut. Motivul este ca blestemul lui Dumnezeu se afla deasupra lor.

“ Luptati cu aceia care nu cred in Dumnezeu si nici in ziua de apoi si nu considera oprit, ceea ce a oprit Dumnezeu si trimisul Sau, nici nu recunosc religia adevarata, (chiar daca ei sunt) oameni ai Cartii (crestini si evrei), pana cand nu vor plati jizya (tributul) si se vor supune de buna voie si vor fi supusi. Iudeii il numesc pe Uzair (Ezra) fiu al lui Dumnezeu, iar crestinii il numesc pe Mesia fiu al Lui Dumnezeu...Blestemul Lui sa cada asupra lor”

Sura 5: 36-38 prezinta patru tipuri de pedeapsa pentru cei care se opun lui Allah si profetului sau : “ Pedeapsa pentru acei care au pornit razboi impotriva lui Dumnezeu si profetului Sau si lupta cu putere pentru nelegiuire, este executia, crucificarea, sau taierea mainii si piciorului din partile opuse, sau exilarea. Aceasta este rusinea lor in aceasta lume si o grea pedeapsa in cea viitoare, exceptand pe aceia care se pocaiesc inainte de a intra sub puterea voastra. In acest caz stim ca Dumnezeu este iertator si plin de indurare. O, credinciosule! Fa-ti datoria fata de Dumnezeul tau. Cauta cai de a te apropia de El si lupta cu putere pentru cauza Lui pentru ca sa poti prospera. “

Cele patru tipuri de pedeapsa (taierea capului, crucificarea, mutilarea sau exilul), care trebuie aplicata potrivit circumstantelor, descopera metodele nemiloase folosite de invadatorii musulmani pentru a –si impune religia. Aceste metode stau in contrast puternic cu invataturile lui Isus de a-i castiga pe barbati si femei pentru imparatia lui Dumnezeu prin proclamarea vestii bune a salvarii prin harul lui Dumnezeu si sacrificiul Sau rascumparator .

INVATATURILE DESPRE RAZBOIUL SFANT IN TRADITIILE LUI MAHOMED (HADITH)

Invataturile Coranului cu privire la folosirea sabiei pentru inaintarea cauzei islamului sunt coroborate cu colectia de traditii Hadith care se concentreaza asupra invataturilor lui Mahomed. Cele noua volume ale lui Iman Bukhari sunt in general privite ca fiind cele mai autentice din literatura Hadith. Doar in volumul patru, Richard Bailey a gasit 283 de pasaje care invata despre razboiul sfant (Jihadul) pentru inaintarea cauzei islamului. Pentru a fi scurt voi mentiona doar patru dintre ele.

Mahomed a spus: “ O singura incercare (de lupta) pentru cauza lui Allah, dimineata sau seara, este mai buna decat lumea si tot ce este in ea (4:50).” Din nou el a spus: “paradisul se afla sub umbrele sabiilor” (4:73). Pentru Mahomed, lupta pentru cauza lui Allah a fost un mod de viata. El a spus: “ viata mea se afla in umbra sabiei mele, iar cine nu va asculta ordinele mele va fi umilit si obligat sa platesca Jizya” (4:162b).

Jizya este tributul platit de catre oamenii subjugati in schimbul dreptului lor la supravietuire. Mahomed a spus: “ Mi s-a ordonat sa lupt pana cand oamenii vor spune ‘ nimeni nu are dreptul la inchinare decat Allah si oricine spune < nimeni nu are dreptul la inchinare decat Allah>, averea si viata lui vor fi salvate de catre mine in afara legii islamice, iar socotelile lui vor fi fata de Allah (fie de pedeapsa, fie de iertare) ”(4:196) Ordinul este clar. Musulmanii au de luptat cu ceilalti oameni pana cand acestia vor deveni musulmani.

EXPANSIUNEA ISLAMULUI PRIN INTERMEDIUL RAZBOIULUI

Cea mai convingatoare dovada ca Mahomed i-a invatat pe discipolii sai sa inainteze cauza lui Allah prin folosirea sabiei este oferita de exemplul succesorilor sai imediati cunoscuti sub numele de califi. Ei au continuat puternicul lui fanaticism in neinduplecatul razboi pentru cucerirea crestinilor, iudeilor si paganilor. Intr-un timp relativ scurt, musulmanii au format un imens imperiu. La apogeul puterii lor, teritoriile musulmane se intindeau din nordul Africii si sudul Europei in vest, pana la granitele Indiei moderne si China in est. Strigatul lor de lupta era : ‘ inaintea voastra este paradisul, iar in spatele vostru sunt moartea si iadul’ ”

Cei mai multi dintre oamenii cuceriti de catre musulmani au fost crestini cu numele, care au renuntat la credinta lor pentru ca isi pierdusera viziunea despre mesajul si misiunea crestina. Un motiv major pentru care s-a intamplat acest lucru a fost ca in acea vreme liderii religiosi isi pierdeau timpul contrazicandu-se cu inversunare asupra chestiunilor abstracte, metafizice, asa cum ar fi natura divino-umana a lui Hristos, in loc sa –i inspire pe crestini sa duca Evanghelia natiunilor pagane. Primele sapte concilii ecumenice care au avut loc intre anii 325 si 787 d.Hr. s-au preocupat pe larg de natura si relatia dintre cele trei Persoane ale Dumnezeirii. S-au dus lupte inversunate asupra problemelor metafizice, care trebuie acceptate ca taina. Pierzandu-si viziunea evangelistica, multi dintre

crestini s-au predat islamului in loc sa duca musulmanilor cunostinta salvarii prin Isus Hristos.

In timpul primului secol de expansiune a islamului, din anul 632 pana in 732, urmasii lui Mahomed au supus Egiptul, Palestina, Siria, o parte a Turciei (impresurand de doua ori Constantinopolul, in 668 si 717) si toate tarile din nordul Africii. In 711 au travesat din Africa in Spania, si au trecut Pirineii pana in sudul Frantei. Ei s-au laudat ca in curand isi vor adaposti caii in catedrala Sf. Petru din Roma. Dar in 732, armata francilor, sub conducerea lui Carol Martel i-a invins in batalia de la Tours stopand inaintarea lor spre vest.

In est cuceririle musulmane au continuat nestingherite. In secolul noua au cucerit Persia, Afganistanul si o mare parte din India. In secolul treisprezece au fost cuceriti turcii si mongolii. Au urmat in curand Bulgaria, Serbia si o parte a Ungariei. In cele din urma, in 1453 insusi Constantinopolul a cazut in mainile musulmanilor turci, care au transformat magnifica biserica Sf. Sofia intr-o moschee in care in locul Evangheliei este citit Coranul. Din Constantinopol musulmanii au raspandit panica in Europa si au amenintat imperiul german pana cand in final au fost invinsi la portile Vienei in 1683.

DECLINUL PUTERII MUSULMANE

In acest timp a inceput declinul puterii musulmane prin ridicarea natiunilor europene care au divizat mare parte din teritoriul musulman, cunoscut sub numele de Imperiul otoman. Dezvoltarea unor puternice state europene si a Americii, combinata cu o miscare misionara agresiva in secolele XIX – XX au creat serioase probleme musulmanilor. Miscarea islamica politico-religioasa care parea destinata sa conduca lumea a fost umilita in mod gradat de catre puterile coloniale vestice, care au divizat o mare parte a teritoriului musulman . Ceea ce a dus la oprirea expansiunii islamului nu a fost o schimbare a credintelor, ci a fortei militare europene.

URA CONDUCE LA TERORISM

Umilinta pe care au experimentat-o musulmanii in ultimele doua secole este unul din factorii care conduc la terorismul de astazi. In ultimii ani, musulmanii au fost umiliti nu numai de evreii din Palestina, ci si de sarii crestini din Bosnia si Kosovo, de catre atei sau crestini rusi din Cecenia si hindusii din Kashmir si Pakistan.

Pentru unii musulmani este greu de acceptat rusinea esecului lor international. Dupa ce au fost superputere pentru mai bine de o mie de ani, crezand ca Allah i-a imputernicit sa-i inlature pe crestini, iudei si pagani si sa conduca intreaga lume, astazi se vad guvernati politic si controlati economic de catre natiuni formate in cea mai mare parte din “necredinciosi” Multi musulmani sunt suparati de puterea superioara a tarilor vestice, mai ales a Americii, deoarece ei cred inca in superioritatea religiei si culturii lor pe care vor sa o impuna restului lumii.

In cartea sa “Jihadul in islamul clasic si modern” (Princeton 1996), Rudolf Peters, profesor de drept islamic la Universitatea din Amsterdam observa: “Dificultatea doctrinei consta in existenta unui singur stat islamic, care guverneaza peste toata umma (comunitatea musulmana). Este de datoria acestei comunitati sa extinda teritoriul acestui stat pentru a duce sub conducerea lui cat mai multi oameni cu putinta. Scopul final este de a extinde teritoriul acestui stat pentru a aduce intregul pamant sub guvernarea islamului si pentru a-i inlatura pe necredinciosi” (p 3).

Faptul ca viziunea expansionista a islamului de a aduce intregul pamant sub guvernarea lui a suferit constante esecuri in ultimele doua secole si in special in ultimii ani, a inspirat unii musulmani ingrijorati sa comita actele teroriste raportate in stirile de fiecare zi. Scopul lor este sa arate ca in ciuda umilintei lor, musulmanii sunt capabili inca sa terorizeze superputeri vestice asa cum este America. Acesta este un alt mod ca ei sa arate ca Allah inca-i imputerniceste sa-si indeplineasca misiunea.

Musulmanii ingrijorati doresc sa pedepseasca America pentru politica ei anti-islamica prin lovirea oamenilor chiar in “zonele lor sigure”. Acest lucru va avea ca rezultat fortarea Americii “sa plateasca mai mult si sa se joace mai putin”, prin cheltuirea a miliarde de dolari in lupta cu terorismul din interiorul tarii si din afara granitelor ei. De asemenea, aceasta pedeapsa consta in chinuirea americanilor prin teama constanta de alte atacuri neasteptate. Tinandu-i pe americani in alerta si subminandu-le traditionalul lor simt al securitatii, multi musulmani devotati cred ca au obtinut o victorie importanta pentru cauza islamului. Ei cred ca au aratat

lumii ca Allah i-a imputernicit sa umileasca cea mai puternica natiune a lumii, America. Pentru ei acest lucru reprezinta victoria islamului asupra crestinismului.

Amenintarea creste din cauza dezvoltarii armelor nucleare, chimice si biologice de distrugere in masa in tari arabe ca Irakul, Iranul si Libia. Daca un student la Institutul Tehnologic Massachusetts poate testa o bomba nucleara in cateva saptamani folosind un material publicat, disponibil intr-o biblioteca buna, este usor de conceput ca acestea si alte tari dezvoltate ar putea asambla arme termonucleare. Daca acest lucru s-ar intampla, chiar si o mica utilizare a armelor nucleare de catre tari musulmane angajate in inaintarea cauzei lui Allah prin umilirea superputerilor crestine ar putea degenera intr-un conflict international major care ar aduce ruina pentru toti si victoria pentru nici unii.

ESTE ISLAMUL O RELIGIE IUBITOARE DE PACE ?

Cercetarea anterioara pe care am facut-o asupra Coranului si traditiei lui Mahomed (Hadith) in ceea ce priveste razboiul, discrediteaza conceptia populara potrivit careia islamul este o religie iubitoare de pace si care predica pacea. Nu exista dubii ca sunt multi musulmani care iubesc pacea si condamna folosirea violentei pentru promovarea credintei lor, dar acest lucru cu greu poate fi spus despre invataturile din Coran si Hadith.

A spune ca islamul este o religie a pacii inseamna ignorarea exemplului si a invataturilor lui Mahomed. El a luptat cu paganii, evreii si crestinii din Arabia Saudita pana i-a invins si i-a fortat sa accepte islamul. Ceea ce a facut Mahomed este reflectat in ceea ce a gandit despre lupta si uciderea necredinciosilor: “Dar, cand lunile sfinte au trecut, atunci luptati si omorati paganii oriunde-i veti intalni, apucati-i, impresurati-i si panditi-i in toate modurile; daca se pocaiesc, se vor ruga in mod regulat si vor face acte de caritate regulate, atunci deschideti drumul pentru ei” (9:5).

Pretentia ca islamul este o religie iubitoare de pace este contrazisa in mod deschis de catre Coran, care pare a fi un “manifest terorist”. Nu trebuie sa ne lasam inselati de catre discursurile liderilor arabi care condamna actele de terorism in timp ce oamenii lor se bucura in strada intr-o atmosfera de carnaval, sarbatorind masacrarea oamenilor nevinovati de catre bombele sinucigase.

O pace reala cu musulmanii este imposibila atata timp cat ei cred in exemplul si invatatura lui Mahomed. Pentru profet, pacea este posibila numai prin supunerea fata de islam, cuvantul "islam" insemnand supunere. Dar conceptul islamic al pacii inseamna o lume dominata de musulmani, ceea ce, in cele din urma inseamna mandat pentru razboi.

Provocarea cu care ne confruntam astazi in stabilirea de relatii de pace cu lumea musulmana este aceea de a-i ajuta pe prietenii nostri musulmani sa inteleaga lacunele fundamentale ale invataturilor Coranului cu privire la folosirea violentei in scopul inaintarii cauzei lui Allah. O religie care sprijina angajarea in "razboiul sfant" (Jihad) pentru a-si propaga credinta, este o miscare represiva care violeaza dreptul fundamental al omului de a alege cum sa se inchine. Acest drept fundamental este recunoscut si respectat de catre Dumnezeuul revelatiei biblice care a spus: " Alegeti astazi cui vreti sa-I slujiti." (Iosua 24:15)

SPRIJIN SCOLASTIC PENTRU CELE PATRU ETAPE ALE EVOLUTIEI JIHADULUI

Am schitat pe scurt cele patru etape ale evolutiei invataturii din Coran despre "razboiul sfant" (Jihadul), de la prima lui etapa, aceea a necombatantei, la permisiunea luptei de aparare si apoi la obligativitatea acesteia si pana la razboiul ofensiv permis in orice timp. Numerosi cercetatori recunosc ca evolutia invataturilor despre folosirea razboiului corespunde cu etapele dezvoltarii conceptiilor lui Mahomed si a evenimentelor. Doua mentiuni din partea unor surse reputabile sunt suficiente pentru a demonstra acest punct de vedere.

Prima mentiune vine din partea dr. Muhammad Muhsin Khan, cel care a tradus in engleza cele noua volume Hadith (invataturile lui Mahomed) ale lui Sahih Al-Bukhari . In introducerea la aceste volume, dr. Muhsin Khan scria: " Asadar, la inceput lupta a fost interzisa, apoi a fost permisa si dupa aceea a devenit obligatorie: 1) impotriva celor care pornesc lupta impotriva voastra (a musulmanilor) ...2) si impotriva tuturor celor care se inchina altcuiva decat lui Allah " (p XXIV)

Cea de-a doua mentiune o gasim in articolul "Jihad" aflat in Enciclopedia Brill a Islamului. Autorul scrie: " Jihadul este o datorie. Acest precept este intalnit in toate sursele. Este adevarat ca in Coran se gasesc texte divergente, chiar contradictorii.

Acestea sunt clasificate de catre doctrina, cu exceptia anumitor detalii, in patru categorii succesive: cele care poruncesc iertare pentru ofensele aduse si incurajeaza invitarea la islam prin convingere pasnica ; cele care ordona lupta pentru aparare impotriva agresiunii; cele care ordona initiativa in atac, dar nu permit lupta in timpul celor patru luni sfinte; cele care ordona initiativa pentru atacul absolut, in orice timp si in orice loc.”

Articolul continua astfel: “ In concluzie, aceste diferente corespund etapelor de dezvoltare a conceptiilor lui Mahomed si a modificarilor de actiune rezultate din circumstante particulare; perioada Mecca, in timpul careia Mahomed s-a supus unor invataturi morale si religioase si perioada Medina in care, devenind liderul unei comunitati politico-religioase, este capabil sa isi asume lupta impotriva celor care nu doresc sa se alature comunitatii si sa se supuna autoritatii lui. Doctrina sustine ideea conform careia textele de mai tarziu le abroga pe cele anterioare si contradictorii, in final cele din categoria tarzie ramanand indubitabil valabile” (p 538).

Doctrina in cauza este cunoscuta sub numele “ legea abrogarii ”, care este acceptata de invatatii musulmani. In acord cu aceasta doctrina, versetele de mai tarziu, “versetele sabiei” depasesc vechile “versete ale iertarii”. Aceasta inseamna ca in mod gradat, Mahomed a acceptat Jihadul militar ca pe o esentiala strategie de promovare a expansiunii islamice.

Nu conteaza ce ar putea gandi oamenii, Mahomed nu a fost doar un lider religios, ci si un comandant militar care a ordonat razboiul impotriva dusmanilor sai imediat ce si-a consolidat puterea si si- a dezvoltat forta de lupta.

ISLAMUL – O RELIGIE VIOLENTA

O comparatie intre invataturile Coranului si acelea ale Bibliei in legatura cu folosirea violentei arata deosebiri fundamentale care exista intre islam si crestinism. Am descoperit ca islamul este o religie violenta, deoarece Coranul propovaduieste razboiul sfant (jihadul) pentru a forta oamenii sa se supuna sistemului sau politic si religios. O religie care recurge la violenta pentru a-si impune invataturile asupra celorlalti poate fi cu greu numita “religie”, deoarece o adevarata religie presupune inchinare fata de Dumnezeu si respect fata de semeni. Ar fi mai potrivit sa etichetam religiile violente ca fiind “ organizatii teroriste ”.

Denumirea de “organizatie terorista” nu se aplica doar islamului, ci si bisericilor crestine care in anumite perioade ale istoriei au devenit violente. De exemplu, in timpul Evului Mediu, Biserica Catolica a devenit o formidabila “organizatie terorista”, care a organizat cruciade pentru exterminarea musulmanilor, evreilor si asa numitilor “eretici”. Biserica Catolica a terorizat popoarele din vestul Europei, mai ales in timpul inchizitiei. Aceasta era un tribunal care mergea din loc in loc, cautandu-i pe “eretici” pentru a-i interoga, tortura si executa in cazul in care nu renuntau la convingerile lor.

Recent, Papa si-a cerut scuze pentru atrocitatile cumplite comise de Biserica Catolica atunci cand aceasta a devenit “organizatie terorista” implicata in subjugarea musulmanilor, evreilor, disidentilor religiosi si a crestinilor ortodocsi greci. Nu ne putem dori decat ca liderii religiosi musulmani sa urmeze exemplul Papei si sa-si ceara scuze pentru nenumaratii nevinovati care au fost masacrati in timpul celor o mie de ani de expansiune teritoriala. Daca ei cred cu adevarat ca islamul este o religie iubitoare de pace, atunci ei au obligatia morala de a-si exprima parerea de rau pentru uciderea a milioane de oameni nevinovati care au refuzat sa se supuna credintei si conducerii islamice. De asemenea, ar trebui sa-si ceara scuze pentru recentele acte teroriste cu musulmani ca bombe sinucigase. Ei trebuie sa condamne aceste acte de violenta ca fiind tradari ale islamului. Dar acestea nu sunt decat niste dorinte, deoarece nu exista nici un indiciu ca asemenea scuze si condamnari ar putea veni din partea liderilor religiosi musulmani.

Pe 28 mai 2002 un reporter de la Fox News a spus ca in timpul celor cateva luni pe care le-a petrecut in Orientul Mijlociu relatand despre actualul conflict, nu a auzit niciodata un lider religios musulman condamnand uciderea cu bombe sinucigase a oamenilor nevinovati. Ea a spus ca este greu de inteles de ce liderii religiosi musulmani iau pozitie, in special cand bombele sinucigase omoara mame care isi plimba copiii pe strada.

De ce tac liderii religiosi musulmani? Pur si simplu pentru ca ei cred ca sinucigasi cu bombe sunt “martiri” care actioneaza in conformitate cu exemplul si invataturile profetului lor, Mahomed. In definitiv el i-a chemat pe discipolii sai sa lupte si sa-i ucida pe pagani oriunde i-ar afla, sa-i asedieze si sa-i prinda prin orice stratagema de razboi (Sura 9:5)

Mahomed a practicat ceea ce predica. El a pornit razboi impotriva inamicilor sai imediat ce si-a consolidat puterea in Medina. El a folosit sabia pentru a forta oamenii sa accepte sistemul sau religios si politic. Pentru Mahomed lupta a fost un

mod de a-si practica religia: “viata mea se afla in umbra sabiei mele, iar cine nu va asculta ordinele mele va fi umilit si obligat sa platesca Jizya (tribut)” (Hadith 4:162b). O religie care foloseste violenta pentru a-si promova credintele si practicile cu greu poate fi considerata o religie iubitoare de pace.

CRESTINISMUL ESTE O RELIGIE IUBITOARE DE PACE

Prin contrast, crestinismul este o religie care iubeste pacea, deoarece este inspirata de catre intemeietorul sau, Isus Hristos, care nu i- a fortat pe oameni sa se supuna in vreun fel. El i-a chemat sa accepte in mod voluntar vestea buna a mortii Sale ispasitoare pentru pacatosul pocait si puterea harului Sau transformator. El i-a invatat pe urmasii Sai astfel: “Iubiti pe vrajmasii vostri, binecuvintati pe cei ce ve bleasteama, faceti bine celor ce va urasc si rugati-va pentru cei ce va prigonesc, ca sa fiti fii ai Tatalui vostru care este in ceruri; caci El face sa rasara soarele Lui si peste cei buni si peste cei rai si da ploaie peste cei drepti si peste cei nedrepti” (Matei 5: 44-45)

Hristos a fost pe drept cuvand numit “PRINTUL PACII” (Isaia 9:6), deoarece El ne ofera PACE CU DUMNEZEU platind pedeapsa pentru pacatele noastre, PACE CU NOI INSINE, dandu-ne putere sa biruim pacatul din viata noastra si PACE CU SEMENII, daruindu-ne capacitatea de a-i iubi chiar si pe aceia care ne urasc.

La nasterea lui Isus ingerii au cantat: “Slava lui Dumnezeu in locurile prea inalte si pace pe pamant intre oamenii placuti lui.”(Luca 2:14). Treizeci si trei de ani mai tarziu in timp ce murea, El se ruga pentru cei care L-au batjocorit si L-au crucificat: “Tata, iarta-i caci nu stiu ce fac! (Luca 13:34). Si pentru toti cei care se incred in El si accepta darul mantuirii Sale, Hristos promite: “Va dau pacea, va las pacea Mea. Nu v-o dau cum o da lumea. Sa nu vi se tulbure inima, nici sa nu se inspaimante.” (Ioan 14:27)

Pacea pe care o ofera Hristos nu este una teritoriala, ci interioara. Ea nu se obtine prin supunerea intregii lumi sub conducere musulmana, prin expansiune teritoriala, ci prin experimentarea odihnitoare fagaduinte divine de iertare, protectie si salvare. Este o pace interioara care ne face capabili sa traим intr-o lume

tulburata fara a permite ca inimile noastre sa fie cuprinse de teama. Aceasta este pacea de care fiecare fiinta umana are nevoie. Aceasta este pacea care-i poate ajuta pe musulmani sa traiasca in pace cu Dumnezeu, cu ei insisi si cu altii.

RASPUNSUL CRESTIN FATA DE ISLAM

Care sunt contributiile pe care le pot aduce crestinii pentru rezolvarea crizei generata de amenintarea actelor teroriste, sponsorizate de catre organizatiile musulmane? Ar fi naiv sa credem ca cineva poate oferi o solutie magica in cazul complexului conflict dintre islam si crestinatate, conflict ce dureaza de peste paisprezece secole. Cel mult putem spera in declansarea unui proces de gandire care sa conduca la o solutie. Avind acest lucru in minte, iata trei sugestii:

1) Crestinii au nevoie sa inteleaga radacinile terorismului

Pentru a rezolva problema terorismului, care genereaza o teama paralizanta in America si in multe tari vestice, in afara de faptul ca este nevoie de miliarde de dolari din partea comunitatii internationale, este important de inteles ca radacinile terorismului musulman sunt teologice si nu doar politice, sau teritoriale. Vreau sa spun prin aceasta ca actele de terorism la care suntem martori in fiecare zi sunt inspirate nu doar din dorinta de a lua un teritoriu cat mai larg din pamantul controlat de Israel, ci si de invataturile clare ale Coranului de “ a lupta si a ucide ” pe necredinciosi, pana cand intreaga lume va fi sub guvernarea Islamului.

Nu uitati faptul ca 99,9 procente din teritoriul Orientului Mijlociu sunt controlate astazi de state musulmane. Doar o singura zecime dintr-un procent este sub controlul Israelului. Musulmanii, a caror tara de origine este Arabia Saudita, au supus sistematic, de-a lungul secolelor, toate tarile din Orientul Mijlociu, prin dezradacinarea tuturor evreilor si crestinilor care traiau aici.

Acest lucru inseamna ca arabii nu sunt multumiti cu 99,9 % din teritoriul Orientului Mijlociu pe care l-au ocupat. Ei lupta pentru acea singura zecime dintr-un procent care este controlata de catre Israel. Va aduce concesiile teritoriale din partea Israelului o pace durabila? Categorie nu, chiar daca palestinienii ar primi tot

pământul pe care ei îl pretind ca fiind al lor. De ce? Pur și simplu fiindcă istoria ne-a învățat că nu are importanță cât de mult teritoriu au cucerit musulmanii, pentru că ei încă doresc mai mult. Ceea ce a fost adevărat în trecut este adevărat și astăzi. Ei doresc întregul pământ al Israelului.

Oare Palestina nu aparține palestinienilor? Nu există îndoială că palestinienii au dreptul la un cămin în Palestina, însă cu greu pot pretinde, istoric vorbind, că Palestina a fost propria lor țară, guvernată de către palestinieni, având o cultură și o limbă palestiniană distincte. Realitatea este că palestinienii sunt arabi care au ocupat ceea ce în timpurile biblice se numea țara Canaan. Indiscutabil ei se trag din iordanieni, sirieni, libanezi, saudiți, iraqieni, iranieni, etc.

Înainte de războiul arabo-israelian din 1967 nu a existat o mișcare serioasă pentru un teritoriu palestinian. Teritoriile pe care Israelul le-a cucerit în urma războiului de șase zile nu-i aparțineau lui Yasser Arafat sau autorității palestiene, ci regelui Hussein al Iordaniei. Numai după ce Israelul a câștigat războiul, arabii și-au descoperit identitatea națională ca palestinieni.

Adevărul este că termenul “Palestina” nu a fost inventat de către bastinașii arabi pentru a-și desemna teritoriul, ci de către romani, după ce aceștia au cucerit Iudeea în anul 70 AD. După ce au comis un adevărat genocid împotriva iudeilor și au jefuit templul, romanii au decis că Iudeea să nu mai existe ca pământ al iudeilor. Pentru a adăuga și insulta la nenorocirile pe care le-au adus, romanii au schimbat numele din Iudeea în Palestina, nume care vine de la filistenii, trib care locuia în sudul regiunii de coastă și care fusese cucerit de evrei în timpul lui David.

PALESTINA NU A EXISTAT NICIODATA CA STAT

Acest lucru înseamnă că Palestina, ca stat cu propria lui cultură și limbă nu a existat niciodată. Teritoriul ei a fost cucerit succesiv de către romani, de islamici și de cruciații creștini, de imperiul otoman și ca să scurțăm - de către britanici, după

primul razboi mondial. Britanicii au fost de acord sa restituie o parte din teritoriu evreilor, pentru a deveni caminul lor.

Dintr-o perspectiva istorica, evreii au asupra Palestinei un drept de patru mii de ani. Este pamantul radacinilor lor religioase, etnice si istorice. Faptul ca in trecut au fost expulzati din pamantul lor de catre romani, crestini si musulmani, nu inseamna ca astazi trebuie fortati din nou sa-si paraseasca teritoriul. In definitiv, ei nu au un alt pamant pe care sa-l pretinda in mod legitim ca fiind caminul lor.

Nu acesta este cazul cu palestinienii. Dintr-o perspectiva istorica ei sunt indreptatiti sa pretinda cateva tari arabe ca fiind caminul lor natal, deoarece aici isi gasesc radacinile religioase, culturale, etnice si lingvistice.

Unii incearca sa dovedeasca radacinile musulmanilor in Palestina apeland la moscheea Al Aqsa si la Domul Stancii din Ierusalim, care sunt considerate ca cel de-al treilea dintre locurile sfinte ale islamului. In studiul meu am descoperit ca in Coran nu se spune nimic despre Ierusalim. Se mentioneaza Mecca si Medina de multe ori, dar niciodata Ierusalimul. De fapt nu exista nici o dovada istorica pentru a sugera ca Mahomed ar fi vizitat vreodata Ierusalimul.

Atunci cum a devenit Ierusalimul cel de-al treilea din cele mai sfinte locuri ale islamului? In cea mai mare parte datorita unei interpretari simpliste a unui pasaj vag care se gaseste in capitolul saptesprezece al Coranului, intitulat: “ Calatoria nocturna ”. Se relateaza aici, ca intr-un vis, Mahomed a fost purtat noaptea “ de la templul cel sfant catre templul cel mai indepartat, a carui imprejurime am binecuvantat-o, ca sa-i aratam semnele Noastre”.

In secolul VII, unii musulmani au identificat “ templul cel mai indepartat” ca fiind moscheea din Ierusalim. Este greu de crezut ca Mahomed a fost purtat in vis catre moscheea din Ierusalim de vreme ce ea nici nu a existat pana in anul mortii sale in 632 AD. In schimb, iudeii pot merge inapoi la radacinile lor in Ierusalim pana in vremea lui Avraam (Gen 14:18).

Recent, liderii arabi s-au intalnit la Beirut pentru a gasi o solutie la conflictul dintre Israel si palestinieni. Ei au adoptat o propunere a printului mostenitor saudit Abdullah de a convinge Israelul sa returneze anumite teritorii palestinienilor, in schimbul garantarii existentei Statului Israel.

DE CE LIDERII ARABI NU OFERA EI TERITORIU PENTRU PALESTINIENI?

Ceea ce eu gasesc greu de inteles este de ce acesti lideri arabi, care controleaza 99,9 % din vastul teritoriu al Orientului Mijlociu si au incredibile resurse financiare rezultate din exporturile de petrol catre Vest, nu deschid usile tarilor lor pentru a primi aceasta relativ mica populatie palestiniiana de doar 2 895 683 de persoane, conform recensamantului din 1997? In definitiv, palestinienii sunt fratii lor arabi. Ei impartasesc aceeasi mostenire religioasa, etnica, culturala si lingvistica.

De ce liderii arabi prefera sa finanteze tabere de refugiati in West Bank (Fasia de vest), in loc sa invite palestinienii sa se stabileasca in propriile lor tari? De ce tarile arabe nu urmeaza exemplul Americii care a oferit azil oamenilor persecutati din orice rasa si credinta, inclusiv multor arabi? De ce sunt liderii arabi interesati mai mult sa ia din teritoriul Israelului – o tara extrem de mica – in loc sa dea un teritoriu de-al lor fratilor musulmani palestinieni?

Eu cred ca raspunsul il gasim in chemarea Coranului de a “lupta si a ucide” necredinciosii pana cand lumea intreaga va fi sub domnia islamica. Pentru liderii arabi, a oferi azil fratilor lor palestinieni ar insemna sa puna capat conflictului cu Israelul – un dusman al islamului care in cele din urma trebuie expulzat. Prin alimentarea acestui conflict, mai ales prin recompense financiare pentru familiile sinucigasilor cu bombe, ei spera sa-si atinga obiectivele. Ceea ce se doreste de fapt nu este mai mult teritoriu pentru palestinieni, ci un control total al musulmanilor in Orientul Mijlociu.

Unii pot avea sentimentul ca nu sunt corect fata de musulmani. Dati-mi voie sa repet ca acest material nu se refera atat de mult la musulmani, multi dintre ei fiind oameni iubitori de pace pe care-i iubesc si-i respect, ci mai degraba la invataturile Coranului care cheama la surprimarea si exterminarea celor care practica o alta religie. Aceasta este radacina problemei care trebuie inteleasa de crestini si de comunitatea internationala.

Sinucigasi cu bombe sunt inspirati de catre invataturile Coranului. Liderii religiosi musulmani ii indoctrineaza pe tinerii si femeile arabe sa devina martiri prin uciderea dusmanilor islamului. Li se spune ca in Coran le sunt garantate iertarea de pacate si intrarea in placerile paradisului. Aceasta invatatura ingrozitoare, imorala si fara rost ii determina pe tinerii si femeile musulmane sa devina bombe sinucigase. Prin uciderea dusmanilor islamului, fie ca sunt la World

Trade Center in New York, sau la centrele comerciale din Israel, ei devin martiri pentru cauza islamului si au garantata intrarea in placerile paradisului.

2) Crestinii trebui sa demaste imoralitatea invataturilor Coranului cu privire la folosirea violentei

Pentru a putea aborda spinoasa problema a terorismului musulman este imperativ sa ne angajam intr-un program educational mondial, care sa dezvaluie imoralitatea invataturilor Coranului, care cheama la surprimarea si exterminarea celor care practica o religie diferita.

Aceasta strategie de demascare a imoralitatii invataturilor Coranului cu privire la folosirea violentei in scopul inaintarii cauzei islamului, ar putea fi incorecta din punct de vedere politic. Musulmanii moderati care locuiesc in USA sau in alte parti ar putea fi deranjati. Dar sunt convins ca adevarul care “doare” este mai bun decat o minciuna care “maguleste”.

Pentru a reduce impactul, este necesar sa facem distinctia intre invataturile Coranului despre exterminarea “necredinciosilor” si poporul musulman insusi, care ignora, sau respinge deschis astfel de invataturi. Acelasi principiu se aplica oricarei religii. De exemplu, cei mai multi catolici cunosc foarte putine despre invataturile traditionale ale Bisericii lor cu privire la pedepsirea ereticilor.

Multi catolici ar fi ingroziti la citirea celor scrise de Toma d`Aquino, cel mai influent teolog catolic, in Summa Theologica, despre exterminarea ereticilor. El scria: “ Cu privire laeretici trebuie observate doua elemente: unul, cu privire la ei, celalalt cu privira la Biserica. De partea lor este pacatul, pentru care nu numai ca trebuie sa fie indepartati din Biserica prin excomunicare, ci si indepartati din lume prin moarte. Pentru ca este mult mai grav sa corupi credinta care insufleteste sufletul, decat sa falsifici bani pentru viata trecatoare. Asadar daca falsificarea de bani si alte rele sunt imediat condamnate la moarte de catre autoritatea seculara, cu atat mai mult ereticii, imediat ce au fost gasiti vinovati sa fie nu numai excomunicati, ci si condamnati la moarte” (Intrebarea 11, articolul 3).

Aceasta invatatura catolica fundamentala conform careia “ ereticii ”, daca nu retracteaza, trebuie nu doar excomunicati, ci si exterminati, se intalneste in multe documente ale Inchizitiei. Cand imoralitatea acestor invataturi este demascata, multi catolici le resping deschis, alegand in schimb sa accepte invatatura Evangheliei : “ iubiti pe vrajmasii vostri si rugati-va pentru cei ce va prigonesc.”

Ce este adevarat pentru catolici este adevarat si pentru musulmani. Este nevoie sa-i ajutam pe prietenii nostri musulmani sa inteleaga faptul ca invataturile Coranului despre folosirea violentei in scopul inaintarii cauzei islamului sunt imorale si trebuie condamnate de catre toti oamenii iubitori de pace. Trebuie sa-i ajutam sa inteleaga faptul ca propria sabie nu poate aduce pacea lumii. Dincolo de toate avem nevoie sa-i ajutam sa descopere frumusetea si puterea mesajului Evangheliei, care este un mesaj de pace si iertare, un mesaj de pace prin transformare interioara, nu prin suprimarea inamicilor si expansiune teritoriala.

3) Crestinii trebuie sa raspunda nevoilor musulmanilor aflati in suferinta

Demascarea imoralitatii invataturilor Coranului cu privire la folosirea violentei nu este de ajuns. Actiunile vorbesc mai tare decat vorbele. Este nevoie ca organizatiile crestine de ajutorare sa se implice activ in usurarea durerilor si suferintelor musulmanilor care trec prin situatii disperate.

Este nevoie ca centre crestine de intrajutorare sa se infiinteze acolo unde astazi sunt musulmani care sufera. Musulmanii au nevoie sa vada iubirea crestina in actiune. Acest lucru trebuie sa se intample nu numai in taberele de refugiati palestinieni, ci si in Afganistan, o tara devastata de 22 de ani de lupte, trei ani de foamete si cinci ani de guvernare talibana. Asistenta crestina in Afganistan nu trebuie sa ia sfarsit la incheierea operatiunilor militare. Prezenta unor medici crestini devotati, a surorilor medicale si asistentilor sociali, a profesorilor si tehnicienilor implicati in programe de dezvoltare, pot da o credibilitate pe termen lung marturiei crestine.

In cele din urma, cel mai convingator exemplu al diferentei dintre Biblie si Coran in ceea ce priveste folosirea violentei este slujirea altruista si plina de mila oferita de catre crestini devotati chiar si teroristilor musulmani. Manifestarea iubirii crestine in actiune este forta care poate schimba astazi lumea musulmana asa cum a schimbat-o pe cea romana cu doua zeci de secole in urma.